

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 84.378 van 23 december 1999

A. 86.967/VIII-1522

In zake : **ODENT** Stéphane,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Thierry VERMEIRE, advocaat,
Keverslaan 11
1000 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoor-
digd door de Minister van Lands-
verdediging.

**DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de op 27 september 1999 door Stéphane ODET ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing d.d. 10 augustus 1999 waarbij de Minister van Landsverdediging zijn aanvraag om met ingang van 1 juni 1999 uit het kader van de reserveofficieren te worden ontslagen, weigert;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring van dezelfde beslissing vordert;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer HERBIGNAT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 4 november 1999 waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 26 november 1999;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van het verslag en van de beschikking tot bepaling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van Mevr. DAURMONT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Th. VERMEIRE, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van majoor Robert GERITS, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten aan het geding ten grondslag liggen :

Verzoeker, die sedert 26 september 1996 kapitein is, heeft op 1 juni 1998 tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden (TAPA) gekregen voor één jaar.

Op 12 april 1999 vraagt hij zijn ontslag uit het kader van de beroepsofficieren aan met ingang van 1 juni 1999, dus na het verstrijken van de genoemde ambtsontheffing.

Na een gunstig advies van zijn administratieve korpscommandant, krijgt verzoeker van luitenant-kolonel SBH DAVE van de staf van de landmacht een ongunstig advies over zijn ontslagaanvraag, waartegen hij beroep aantekent.

Op 2 juni 1999 wordt verzoeker, die na afloop van zijn TAPA niet naar zijn eenheid is teruggekeerd, beschouwd als "achterwege". Op 8 juni 1999 vraagt hij tijdelijke ambtsontheffing (TALO-T) aan met ingang van 1 juni 1999; op de dag van de terechtzitting was die procedure nog steeds aan de gang.

Het ongunstig advies over zijn ontslag wordt gehandhaafd en op 17 juni 1999 wordt verzoeker beschouwd als deserteur.

Op 23 juni 1999 brengt generaal-majoor BOVY, chef van de divisie Personeel een ongunstig advies uit over zijn ontslagaanvraag.

Op 10 augustus 1999 weigert de minister het ontslag aangeboden door verzoeker. Dat is de bestreden handeling;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van de artikelen 12, 23 en 182 van de Grondwet, aan machtsoverschrijding en aan onrechtmatige motieven; dat hij in hoofdzaak aanvoert dat de weigering van zijn ontslag een beperking vormt van de uitoefening van zijn individuele vrijheid, dat hij hierdoor verhinderd wordt zijn recht op een vrije keuze van werk uit te oefenen en dat met die weigering het verbod van dwangarbeid of verplichte arbeid miskend wordt, wat, volgens hem, een schending is van artikel 4 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat hij aanvoert dat artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren, op grond waarvan de minister het ontslag kan weigeren indien hij van oordeel is dat het in strijd is met het belang van de dienst, waarbij evenwel niet gepreciseerd wordt wat

begrepen moet worden onder belang van de dienst, een vaag en onduidelijk begrip bevat en aldus de minister een bevoegdheid toekent die verder gaat dan een gewone uitvoeringsbevoegdheid en die aanleiding geeft tot grondwettigheidsbezwaren, die men met een voorontwerp van wet heeft proberen te ondervangen; dat hij aanvoert dat "aangezien ervan uitgegaan kan worden dat er een, zij het beperkte, rechterlijke controle bestaat op statutaire wetten - en zeker wanneer afbreuk wordt gedaan aan de grondwettelijke waarborgen die de leden van de openbare macht genieten -, het hanteren van een ruime interpretatie door de verwerende partij ipso facto de nietigverklaring van de bestreden handelingen met zich meebrengt", en dat "indien de Raad van State weigert het hanteren van die ruime interpretatie te veroordelen, die uitbreidende interpretatie van de verwerende partij er duidelijk toe noopt dat aan het Arbitragehof de volgende prejudiciële vraag wordt gesteld :

" Schenden de artikelen 15 en 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk of in samenhang met de artikelen 12, 23 en 182 van de Grondwet?"

dat hij van oordeel is dat de onwettigheid dermate ernstig is dat "de prejudiciële vraag reeds in de fase van het schorsingsgeschil moet worden gesteld";

Overwegende dat de verwerende partij niet uitdrukkelijk antwoordt op het middel, maar een algemene uiteenzetting geeft van de toepasselijke wetgeving en rechtspraak aanhaalt luidens welke de minister, wanneer hij geadieerd wordt omtrent een ontslagaanvraag, over een discretionaire bevoegdheid beschikt, waarbij hij rekening moet houden met het belang van de krijgsmacht, en de Raad van State in dat opzicht alleen een kennelijke beoordelingsfout mag bestraffen;

Overwegende dat het middel, voorzover erin schending van artikel 4 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden wordt aangevoerd, niet ernstig is; dat het Arbitragehof immers reeds geoordeeld heeft dat "artikel 4, leden 2 en 3, van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals het is geïnterpreteerd door de Europese Commissie in het licht van de voorbereiding van het Verdrag, (...) van het begrip « dwangarbeid of verplichte arbeid » elke dienst van militaire aard (uitsluit), zonder een onderscheid te maken tussen de vrijwillige dienstneming en de dienstplicht" (arrest 81/95 van 14 december 1995, B.7.3.2.);

Overwegende dat artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren, zoals het thans is gesteld, bepaalt dat de Minister van Landsverdediging ontslag kan weigeren indien hij van oordeel is dat dat ontslag in strijd is met het belang van de dienst, dat betekent in het onderhavige geval het belang van de krijgsmacht; dat de beoordelingsbevoegdheid van de minister terzake discretionair is, zodat de Raad van State slechts een marginale toetsing uitvoert en hij, aangezien hij niet in de plaats van de minister kan beoordelen wat het belang van de krijgsmacht vereist, alleen een kennelijke dwaling omtrent de beoordeling kan afkeuren; dat de betrachting om voldoende informatici (of ongeacht welke militair met een gespecialiseerde taak) in dienst te houden, op het eerste gezicht geen zulk een dwaling lijkt te zijn; dat het middel prima facie niet ernstig is; dat het feit dat gesuggereerd wordt om een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof, op zich aantoont dat het niet gaat om een middel dat op het eerste gezicht, na een beknopt onderzoek, lijkt te moeten leiden tot nietigverklaring; dat de vraag die de Raad van State volgens verzoeker aan het Arbitragehof zou moeten stellen overigens, in het licht van de formulering van het middel, eigenlijk niet

slaat op de grondwettigheid van de artikelen 15 en 21 van de wet van 1 maart 1958, maar op de interpretatie die, inzonderheid door de Raad van State, daarvan wordt gegeven; dat aldus blijkt dat verzoeker, onder het mom van een vraag over het genoemde artikel 21, het Arbitragehof eigenlijk verzoekt zich uit te spreken over rechtspraak van de Raad van State, wat, zoals het Hof heeft vastgesteld in zijn arrest nr. 117/99, niet tot zijn bevoegdheid behoort; dat er geen grond is om het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen die de grenzen van zijn bevoegdheid te buiten gaat;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan machtsoverschrijding, aan onrechtmatige motieven en aan schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij in hoofdzaak uiteenzet dat de uitdrukkelijke motivering gebrekkig is, irrelevant en om verscheidene redenen tegenstrijdig; dat hij meer bepaald betreurt dat de bestreden handeling overigens niet-controleerbare "percentages" opgeeft en de minister niet de regels vermeldt waarop de berekening van het "opgelegde" rendement steunt; dat hij voorts stelt dat hij "klaarblijkelijk het beoogde rendement reeds had gegeven";

Overwegende dat de bestreden handeling als volgt gemotiveerd is :

" Bij het lezen van het genoemde artikel (21 van de wet van 1 maart 1958) blijkt dat het krijgen van ontslag geen recht is, maar afhankelijk is van de beoordeling van de minister, die het particulier belang en het algemeen belang tegen elkaar moet afwegen.

Als gevolg enerzijds van de ambtsverlatingen die reeds zijn toegestaan, en anderzijds van de rekruteringsbeperkingen die sedert 1993 zijn opgelegd, zijn er minder informatici beschikbaar dan dat er betrekkingen zijn op de organieke tabellen.

Aangezien er voortdurend een aantal informatici onbeschikbaar zijn omdat ze deelnemen aan cursussen en opdrachten in het buitenland, en als gevolg van een aantal tijdelijk ambtsontheffingen om familiale redenen, bedraagt het tekort meer dan 25 percent in de categorie officieren-informatici van de Landmacht.

Ook de encadreringssituatie in de categorie lagere officieren-ingenieurs is zorgwekkend. Het aantal ingenieurs "telecommunicatie" dat beschikbaar is om een technische functie uit te oefenen bedraagt 65%.

Het tekort kan niet op korte termijn worden verholpen gezien de genoemde rekruteringsbeperkingen. Rekrutering op basis van het diploma biedt ook geen oplossing voor de encadreringssituatie, gezien de huidige situatie inzake de behoeften aan informatici en ingenieurs op de arbeidsmarkt. Bovendien mag ook niet vergeten worden dat, indien er kandidaten worden aangeworven, deze nog opgeleid moeten worden in het betrokken specialisme en voldoende ervaring moeten opdoen om uw vertrek afdoende te kunnen compenseren.

Gezien de evolutie van het percentage kaderpersoneel in de categorieën informatici en ingenieurs als gevolg van natuurlijke afvloeiing en de verwachte toename van de behoeften, kan uw vertrek of dat van andere informatici of ingenieurs de goede werking van de Krijgsmacht in het gedrang brengen.

Daarom kan ik uw verzoek helaas niet inwilligen";

dat de bezwaren van verzoeker in dit stadium van de rechtspleging, en op grond van de kritiek zelf van verzoeker die slaat op de uitdrukkelijke motivering, niet van die aard zijn dat het middel ernstig kan worden genoemd; dat de bestreden handeling afdoende gemotiveerd is in de zin van de genoemde wet van 29 juli 1991; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat hij de naam van verscheidene officieren noemt die, zoals hij, een beroep tot nietigverklaring van een weigering van ontslag hebben ingesteld bij de Raad van State, en aan wie dat ontslag uiteindelijk is verleend;

Overwegende dat verzoeker slechts de naam van een aantal officieren opsomt, zonder aan te geven welke functie zij bekleedden in het leger, om welke reden hun ontslag aanvankelijk geweigerd was of om welke reden de verwerende partij ten aanzien van hen van mening is veranderd; dat de uiteenzetting te beknopt is om te kunnen nagaan of de officieren wier naam door verzoeker wordt genoemd, zich daadwerkelijk in dezelfde omstandigheden als verzoeker bevonden, en ze desalniettemin zonder enige objectieve wettiging die in verhouding staat tot het beoogde doel, anders zijn behandeld dan verzoeker; dat het middel bij de huidige stand van de procedure niet als ernstig kan worden beschouwd;

Overwegende dat niet voldaan is aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten, die vervuld moeten zijn opdat de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan bevelen; dat de vordering tot schorsing niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 2.

De beslissing over de kosten wordt in beraad
gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzing op drieëntwintig december 1900
negenennegentig door :

Mevr. DAURMONT,	staatsraad, wnd. voorzitter
de Hr. SCOHY,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd Griffier, De wnd. Voorzitter,

G. SCOHY.

O. DAURMONT.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.